

125 000 Kr. for lavt o. s. v.“ Disse sidste Ord „o. s. v.“ er ikke mine, det er hans.

Her vil jeg indskyde en lille kommenterende Bemærkning. Jeg har set, at man i Venstrepresen — jeg ved ikke, hvorfor det netop er kommet frem dér, men det maa vel have sine Grunde — har fundet, at der laa en dyb Moral til Grund for disse Mangler, idet man har sagt, at det maatte jo betyde, at Folk reagerede overfor de høje direkte Skatter, som de finder umoralske, hvorfor man ikke opgiver sin virkelige Indtægt, men derimod noget andet. Jeg vil gerne spørge, om den højtærede Finansminister anerkender denne Reaktion overfor Finansministeren og Loven med moralske Motiver. Jeg kan ikke se rettere, end at den Presse, der har fremført det, har rettet en frygtelig Anklage mod dens egen Finansminister, for det er jo forfærdeligt at undskylde den Slags Ting med en Betragtning om, at det sker for at belære Finansministeren om, at det er umoralsk at paalægge saadanne direkte Skatter, som vi har. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister kan anerkende, at en enkelt Samfundsklasse saaledes overfor Finansministeren og Lovgivningsmagten tør optræde som moralsk Vejleder paa denne Maade. (Afbrydelse: Hvad er det for et Blad, der skriver det?) Jeg har set det i et Venstreblad. (Afbrydelse: Hvilket?) Det skal jeg med den største Fornøjelse oplyse det ærede Medlem, der afbryder mig, om. Jeg kan ikke gøre det paa staaende Fod, det kan jo ske for ethvert Menneske, jeg havde ikke tænkt mig Muligheden af et saadant Spørgsmaal, men det ærede Medlem skal nok faa Oplysningen. Hr. Im. Bang fortsætter saa i sin Afhandling med følgende Bemærkning: „I alt har Landsoverskatteraadets Ligningsafdeling siden den 1. Januar d. A. sendt til Skatte departementet til endelig Approbation 99 Tilbud fra Landbrugere om Efterbetaling, i mange Tilfælde tillige Bøde, til et samlet Beløb af 508 000 Kr. Heraf er 1 Tilbud paa 40 000 Kr., 1 paa 35 000 Kr., 2 paa 32 000 Kr., 1 paa 24 000 Kr., 1 paa 20 000 Kr., 6 mellem 10 og 20 000 Kr., 14 mellem 5 og 10 000 Kr. og 73 under 5 000 Kr.“. Men nu kommer det, der efter min Mening er det mest graverende i Sagen. Hr. Im. Bang — det staar jo for hans Regning — siger nemlig Side 202: „Det synes, som om Landmændene undertiden ligefrem har aftalt med hinanden indbyrdes at opgive for lavt“. Her kommer jeg til at tænke paa en lille Anekdote, jeg fortalte, da jeg en anden Gang havde Ordet i denne Sag, men som jeg ikke har givet ud for mere, end den er:

en Anekdote. Man fortalte mig nemlig ude et Sted i Landet, hvor jeg var, at man i Sogneraadet, da man talte om disse Forhold, havde drøftet, hvorvidt man skulde sætte Indtægten til en Sum paa x Kroner og saa ligne en vis Procent paa den Sum, eller man skulde sætte Indtægten til 2x Kr. og saa nøjes med den halve Ligning, og saa kom man til det Resultat, at for Ligningens Resultat som for Kommunen vilde det jo være det samme, om man opgav den halve i Stedet for den hele Indtægt, naar man brugte en dobbelt saa stor Procent. Og saa brugte man den dobbelt saa store Procent uden at tænke paa — det skete naturligvis i Tankeløshed, hvis det i det hele taget er sket —, at man paa den Maade unddrog Staten et Beløb paa to Maader, dels derved, at Skatten blev betalt af en for lille Indtægt, dels derved, at Skatteprocenten blev mindre, end den ellers vilde være blevet. Jeg ved ikke, om den Meddelelse, man derude gav mig, er rigtig, men derimod tyder jo Hr. Bangs Bemærkning paa, at der er noget om den.

Og han anfører et Bevis; han siger: „Som Bevis herpaa skal jeg anføre Uddrag af et Brev, som Medlem af Landsoverskatteraadet, fhv. Folketingsmand Carl Hansen, Holsteinsminde, sendte mig den 6. Februar 1923. Her omtaler Brevskriveren, at han havde haft Besøg af en Gaardmand, som man havde anmodet om Oplysninger: „Han var noget opskræmt og nervøs over Udsigten til de frygtelige „10 Gange det besvegne Beløb“ og saa til, at han, der var Medlem af Sogneraadet, vel nu kom til at træde ud af Raadet — — — Men der var et Forhold, som han omtalte, og som jeg tillægger Betydning. Han skjulte ikke, at det ikke var ham alene, der havde baaret sig galt ad. De, d. v. s. de gode Mænd i N. N. og Omegn, havde ligefrem aftalt i de gode Aar at lægge noget til Side, d. v. s. skjule det for Skattemyndighederne“. Det er Carl Hansens Udtalelser. Jeg antager, at dette ogsaa er sket ud fra den højere Moral, som man undertiden har. Det er nu imidlertid ikke et enestaaende Tilfælde; det kunde jo være, at det var galt paa det Sted, men ellers ikke. Men Hr. Bang anfører Side 203 en Udtalelse, der er mindst lige saa graverende. En Gaardmand paa Fyn, som tillige er Sogneraadets formand, og som for nylig affandt sig med Skattevæsenet ved at betale 2 500 Kr., udtalte, at det var ligesom i Krigen, naar af oprørske Tropper hver 10de Mand blev skudt; „vi er lige skyldige alle sammen, men kun nogle faa bliver hængt op“. Det er ogsaa meget umoralsk kun at hæn-